

Tasarruf Öncüleri

- ❖ Öğretmen, öğrencilere aşağıdaki okuma metnini okur.
- ❖ Ardından, kendilerinin de hayatlarında tasarruf edebilmek, kanaatkâr olmak için neler yapabilecekleri ya da yaptıkları hakkında sohbet edilir.
- ❖ Öğretmen, her öğrencinin o haftadan itibaren evinde 3 adet büyük karton kutu hazırlamasını ister. Hazırlanan kutular evimizdeki metal, plastik, kâğıt ya da cam atıkları biriktirmek için kullanılacaktır.
- ❖ Öğretmen, herkesin yıl boyunca her ay sonunda evinde biriktirdiği atıkları okula getireceğini söyler. (Bu mümkün olmaz ise okul yönetimi, belediye ile anlaşabilir ve atıklar öğrencilerin evlerinden toplatılabilir.)
- ❖ Her ay en çok kâğıt, metal, cam ya da plastik atık biriktiren öğrenciler ayın “Tasarruf Öncüleri” seçilir ve fotoğrafları okul girişine asılır.

Not: Ayrıca okulun çeşitli yerlerine de bu atık kutularından yerleştirilerek projeye destek olunabilir.

Okuma Metni

Beş yaşında idim.

Babaannem rahmetli, pirinç ayıklıyordu. Bir tane yere düştü. Babaannem eğildi, aramaya başladı. Sağa bakıyor, sola bakıyor, bulmaya çalışıyor. Çocukluk iste, 'aman babaanne dedim. Bir pirinç tanesi için bu kadar caba harcamaya, yorulmaya değer mi?' Rahmetli ilk defa sertleşti bana karşı, öfkeyle doğruldu. 'Sen oturduğun yerden ahkâm kesiyorsun,' dedi. 'Hiç pirinç üretilirken gördün mü? İnsanlar ne kadar zorluk çekiyorlar. Bir pirinç tanesinde kaç insanın göz nuru, alın teri, emeği, çilesi var biliyor musun?' Utancımdan kıpkırmızı olmuşum.

*Aradan yıllar geçti. Hukuk Fakültesinde öğrenciyim. Alain'in proposlarını okuyorum. Birden irkildim. Babaannemi hatırladım. Alain, bir insan yerde bir iğne görüp de eğilip almazsa, bütün uygarlığa karşı ihanet etmiş olur diyordu. İla ve ediyordu. Bir iğnenin üretiminde binlerce insanın alın teri, göz nuru, el emeği vardır diyordu.

*On dokuz yıl evvelidi.**

Stockholm'e gitmiştim. Bir otele indim. Geceydi. Sabahleyin, tıraş olmak için lavaboya gittiğimde, aynanın yanında ilginç bir not gördüm. Lütfen diyordu, tıraştan sonra jiletinizi çöpe atmayın. Yanda bir kutu var, oraya bırakın. Bir tek jiletle dahi olsa, İsveç çelik sanayisine yardımcı olun. Doğrusu hayretler içinde kaldım.

Çocukluğumdan beri çelik eşya

denince akla İsveç çeliği gelir. Birçok eşya üzerinde 'İsveç çeliğinden yapılmıştır' diye yazardı. İşte o ülke, kullanılmış bir tek ufacık jiletin bile çöpe

gitmesini istemiyor, ona sahip çıkıyor, gelen turistlere rica yollu uyarıda bulunuyordu.

*İsviçre'de zaman zaman, belli periyotlarda, radyolar, televizyonlar, bir haberi duyurur.

Şu tarihte, su saatte, adamlarımız gelecek. Siz lütfen hazırlığınızı yapın.** Okumadığımız, ilgilenmediğiniz,

kullanmadığımız ne kadar kitap, dergi, gazete varsa, kâğıt, ambalaj, kutu

varsa, velev ki, bir ilaç prospektüsü dahi olsa, kapının önüne koyun. İsviçre'nin kalkınmasına yardımcı olun. Fazla ağaç ziyanına engel olun.

*Japonlar son derece sade, basit, yalın mütevazı yasayan insanlardır. Evlerini mobilya ile eşya ile dolduranlar Japonlara göre ruhen tekâmül edememiş, hayatın manasını anlayamamış, zavallı kimselerdir. Böyleleri ile zavallı, evini mezat salonuna çevirmiş diye eğlenirler.

Bir insanın gösteriş için eşyanın esiri olması ne kadar acıdır. Vaktiyle Japon ekonomisi bir darboğazdan geçiyor. İç

borçlar, dış borçlar gırtlığı aşıyor. Zamanın başbakanı meclisi

toplar. Kürsüye çıkar. Durumu olanca açıklığı ve tehlikeleri ile anlatır ve su andan itibaren der, Tanrı şahidim olsun ki,

Japonların iç ve dış borçları son kuruşuna kadar ödenmeden, pirinçten başka bir şey yemeyeceğim. Su üstümdeki

elbiseden başka elbise giymeyeceğim. Dediklerini yapar, en üstten en alta bir israftan kaçınma kampanyası açılır.

Japonya bütün

borçlarını öder. Bu durumun toplumun bütün kesimlerini, tek istisna olmadan kapsadığını

söylemeye gerek yok. Geçenlerde Japon imparatorunun sarayını gördüm. Ya rabbim, ne kadar sade, ne kadar mütevazı, ne kadar gösterişten uzak...

*Gerekmediği halde elektriği yakmakla, Suyu kapamadan bos yere akıtmakta, Gece çamurlu ayakkabılarımızı temizlemeden yatmakla, Yemek yediğimiz kapları yıkamadan bırakmakla biz de zalimler sınıfına geçiyor muyuz?

*Hayat çok ince, akil almaz incelikte ipliklerle örülmüştür. Her şey o kadar birbirine bağlıdır ki, İlkokul okuma kitabımızdaki bir sözü hiç unutmadım.

Bir mih bir nalı kurtarır. Bir nal bir atı bir at bir komutanı, bir komutan bir orduyu, bir ordu bir ülkeyi kurtarır diyordu...

Maddi durumumuz ne olursa olsun, ister zengin olalım, ister fakir, hepimiz çok dikkatli olmak

zorundayız. Bunda parayı da, maddiyatı da aşan büyük bir edep ve incelik vardır.

'Yazarı Bilinmiyor'